

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/97/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513202900
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8513202900.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. , so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovaným: 1/ O. C., bytom XXX XX M. č. XX, t.č. na neznámom mieste, 2/ L. C., bytom XXX XX M. č. XX, t.č. na neznámom mieste, obaja zastúpení opatrovníkom Obec M., za účasti vedľajšieho účastníka Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, IČO: 42 264 154, so sídlom Petrovská 10, 909 01 Skalica, zastúpený JUDr. Jozefom Kempom, advokátom advokátskej kancelárie v Chorvátskom Grobe, Nám. Josipa Andriča 1, o zaplatenie 2.389,56 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6C/155/2013-63 zo dňa 15.5.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

Ruší rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výrokoch o náhrade trov konania a v tomto rozsahu mu vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaných v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 997,01 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 6.3.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní právoplatnosti rozsudku. V bode II výroku rozsudku v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, v bode III výroku rozsudku žalovaným v 1/ a 2/ rade náhradu trov konania nepriznal a v bode IV výroku rozsudku žalobcu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 36,77 eur. V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovaným, aby títo boli spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť mu istinu vo výške 2.389,56 eur, spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 6.3.2011 do zaplatenia a tiež náhradu trov konania. V žalobe uviedol, že so žalovanou v 1/ rade dňa 1.3.2010 uzatvoril Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300024932, na základe ktorej jej poskytnutý úver 1.493,73 eur a ktorý sa zaviazala splatiť spolu s úrokmi v 30-tich mesačných splátkach vo výške 91,28 eur. Žalovaný v 2/ rade pristúpil k záväzku žalovanej v 1/ rade ako spoludlžník. Žalovaná splátky riadne nesplácala, dostala sa do omeškania už s úhradou 1. Splátky a do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 OZ zaplatila len 348,84 eur, z tohto dôvodu žalobca uplatnil právo veriteľa na okamžitú splatnosť úveru. Žalovaní mali dňa 6.3.2011 neuhradené splátky vo výške 2.389,56 eur.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil skutkový stav, podľa ktorého účastníci konania dňa 1.3.2010 uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej v 1/ rade ako dlžníkovi a žalovanému v 2/ rade ako spoludlžníkovi úver vo výške 1.493,73 eur. Z písomného vyhotovenia zmluvy vyplýva, že žalovaní sa zaviazali splatiť úver 30-timi mesačnými splátkami, splatnými k 4. dňu v kalendárnom mesiaci po 91,28 eur, so zmluvnou odmenou 1.244,77 eur, predpokladanou RPMN 68,83 %, ročnou úrokovou sadzbou 68,83 %, priemernou RPMN za úver 48,70 %, poskytnutou čiastkou revolvingu 739,39 eur, zmluvnou odmenou 903,70 eur, predpokladanou RPMN po poskytnutí úveru 58,70 %, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 67,53 %. Z obsahu zmluvy súd zistil, že ide o typovú zmluvu, keď tlačivo - formulár označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o

revolvingovom úvere, je rozdelené vertikálne na 6 častí, s možnosťou vpisovania konkrétnych údajov o spotrebiteľovi a revolvingovom úvere, jeho výške. Opačná strana obsahuje predtlač textu písaného veľmi drobným písmom, v ktorom je odkaz na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach, dohoda o poskytnutí služby. V spodnej časti tlačiva je priestor pre podpis dlžníka, spoludlžníka, miesto a dátum podpisu. Z obsahu zmluvy vyplýva, že žalovaní čerpali úver vo výške 1.493,73 eur. Zaviazali sa k úhrade poskytnutého úveru v 30-tich mesačných splátkach po 91,28 eur. Zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu bola dojednaná vo výške 903,70 eur a ročná úroková sadzba úveru 68,83 %. Podľa internetových zistení súdu, priemerné úroky zo spotrebiteľských úverov obchodných bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska v marci 2010 boli pri úvere s fixáciou od 1 do 5 rokov v rozpätí od 10,48 % - 12,66 % p.a.. Z karty klienta vyplýva, že žalovaní uhradili poskytnutý úver nepravidelne, celkovo splatili sumu 348,84 eur a poslednú platbu poukázali žalobcovi dňa 30.10.2010 vo výške 75,- eur. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaní mali uhradiť k 6.3.2011 sumu 2.389,56 eur. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd vec právne hodnotil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), c), § 3, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy o úvere, ďalej § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, ďalej § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 559, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej § 3 ods. 1, 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Po zhodnotení vykonaného dokazovania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný len čiastočne. Súd mal za nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovanými zmluvu o úvere, že uvedený typ zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody, no na druhej strane je tiež nepochybné, že žalovaní v danom prípade vystupovali ako fyzické osoby, ktoré úverom zabezpečovali svoje potreby, teda ako spotrebiteľia, kým žalobca pri poskytovaní úveru vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ. Po zohľadnení obsahu uzavretej zmluvy, povahy jej účastníkov, výšky úveru a práv a povinností jednotlivých strán je zrejmé, že táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru. V takomto prípade okrem úpravy zmluvy o úvere je potrebné prihliadať aj na úpravu podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je úpravou lex specialis k úprave Obchodného zákonníka a takáto zmluva musí mať náležitosti upravené týmto zákonom. Zároveň súd aplikoval aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to § 52 a nasl. OZ. Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy medzi účastníkmi konania boli údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnej úrokovej sadzbe, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a priemernej hodnoty RPMN ku dňu podpísania zmluvy. Ide o údaje, ktoré majú napomôcť spotrebiteľovi zorientovať sa v množstve ponúk od rôznych inštitúcií poskytujúcich úvery a porovnať si cenu toho ktorého úveru. V zmluve o revolvingovom úvere chýba údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výška, počet a termíny splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov, v zmluve je uvedený len údaj o výške mesačnej splátky vrátane úrokov bez špecifikácie koľko je mesačná istina, úrok a iné poplatky. Absenciu týchto údajov zákon č. 258/2001 Z.z. sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda dlžník je povinný vrátiť veriteľovi iba sumu, ktorá mu bola poskytnutá. Za takéhoto stavu súd dospel k záveru, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda žalovaní sú povinní zaplatiť iba sumu, ktorú si požičali. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalovaným bola poskytnutá suma 1.493,73 eur, avšak vyplatená bola suma 1.345,85 eur. Z platobnej histórie vyplýva, že žalovaní uhradili spolu sumu 348,84 eur. Na základe uvedeného potom súd ustálil, že žalovaní majú žalobcovi vrátiť rozdiel medzi vyplatenou a splatenou sumou, t.j. sumu 997,01 eur a v tejto časti súd považoval žalobu za dôvodnú. Dôvodom, aby predmetný úver bol bez úrokov a bez poplatkov je aj skutočnosť, že vzhľadom na súdom zistené rozpätie priemerných úrokových mier v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, žalobcom poskytnutá ročná úroková sadzba 68,83 % je jednoznačný úžernícky úmysel veriteľa a ako taká nemôže požívať súdnu ochranu a je nutné ju hodnotiť ako neprijateľnú, odporujúcu dobrým mravom a takéto prevýšenie v danom prípade o viac ako 5-násobne je netolerovateľné zvlášť v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej súd k námietke premlčania, vznesenej vedľajším účastníkom, uviedol, že táto je nedôvodná, pretože stanovením zročnosti úveru nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, v dôsledku čoho by došlo k zániku úverovej zmluvy a každý z účastníkov by bol povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa zmluvy dostal, čo by malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia a následnú dvojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu. V danom prípade k zročnosti úveru došlo listom zo dňa 12.1.2011, ktorý prevzala žalovaná v 1/ rade dňa 17.1.2011, žaloba bola doručená na súd dňa 14.6.2013, teda bola zachovaná všeobecná premlčacia trojročná lehota, tak podľa Občianskeho zákonníka ako aj štvorročná lehota podľa Obchodného zákonníka. Ďalej súd priznal žalobcovi úrok z omeškania v sadzbe 9 % ročne z priznanej sumy 997,01 od 6.3.2011 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Pri celkovo žalovanej sume 2.389,56 eur bol žalobca úspešný v sume 997,01 eur čo je 41,73 % úspešnosť a žalovaní v sume 1.392,55 eur, čo je

58,27 % úspechu. Z uvedeného vyplýva, že úspech žalovaných prevyšoval úspech žalobcu o 16,84 %, preto v takomto pomere majú právo na náhradu trov konania od neúspešného žalobcu. Žalovaní si však právo na náhradu trov konania neuplatnili, a preto súd vyslovil, že im právo na náhradu trov konania nepriznáva. Trovy konania patria vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na podporu žalovaných. Súd vychádzal z predmetu sporu 2.389,56 eur, takže odmena za 1 úkon právnej služby je 101,25 eur a celkove patrí odmena právnenému zástupcovi vo výške 202,50 eur, k čomu sa pripočítal režijný paušál za 1 úkon v roku 2013 vo výške 7,81 eur a za 1 úkon vykonaný v roku 2014 vo výške 8,04 eur. V dôsledku toho na trovách právneho zastúpenia patrí vedľajšiemu účastníkovi náhrada vo výške 218,35 eur. Ako však bolo konštatované, úspech žalovaných prevyšoval úspech žalobcu o 16,84 %, preto v takejto výške mal vedľajší účastník právo na náhradu trov konania, čo zo sumy 218,35 eur znamená sumu 36,77 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol tento zmeniť a žalobe vyhovieť alebo rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie žalobcu sa týkalo výroku pod bodom II, III a IV. Poukázal na to, že súd zamietol návrh z dôvodu, že v zmluve o revolvingovom úvere chýba údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výška, počet a termíny splatností istiny, úrokov a iných poplatkov a že v zmluve je uvedený len údaj o výške mesačnej splátky, vrátane úrokov bez špecifikácie, koľko je mesačná istina, úrok a iné poplatky. Všeobecne žalobca zdôraznil, že zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy nevyžaduje pri uvádzaní jednotlivých predpísaných náležitostí, aby pri ich uvedení v zmluve bolo použité aj zákonom určené označenie. Teda zákon nevyžaduje, aby jednotlivé informácie boli označené tým istým popisom, ako ich uvádza zákon. Vyžaduje len uvedenie údajov zodpovedajúcich požiadavkám v zákone. Cieľom právnej úpravy je, aby zmluva obsahovala určité informácie. V čl. 6 zmluvy sú uvedené údaje zodpovedajúce obligatónym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výška mesačnej splátky úveru, ako aj úrokov je uvedená v čl. 6 zmluvy, ako mesačná splátka, vrátane úrokov 91,28 eur, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v čl. 6 ako splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 30/30, z ktorých jednoznačne vyplýva počet mesačných splátok istiny úveru a úrokov - 430, ako aj termín ich splatnosti - 30. deň v mesiaci. Zároveň z uvedených údajov vyplýva aj informácia o konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na deň uzavretia zmluvy 1.3.2010 bola prvá splátka úveru splatná 30.4.2010. Pri počte mesačných splátok 30, je jednoznačne definované, že konečnou splatnosťou úveru je deň splatnosti poslednej 30. splátky úveru, t.j. 30.9.2012. Zároveň je údaj o dátume splatnosti poslednej splátky úveru, a teda aj konečnej splatnosti úveru uvedený aj v prílohe č. 7 zmluvy o revolvingovom úvere, t.j. v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorá je v zmysle čl. 7 ods. 7.1 písm. g) zmluvy o revolvingovom úvere jej súčasťou. Údaj o výške, počte a termíne splatnosti splátok istiny a úrokov, ako aj údaj o konečnej splatnosti úveru je preto nesporne uvedený v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300024932 zo dňa 1.3.2010. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhradili v iných termínoch splatnosti v rôznych počtoch splátok a podobne. To však nie je prípad zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Žalobca má za to, že závery súdu o chýbajúcich náležitostiach v zmluve vychádzajú z nesprávnych skutkových zistení a úver poskytnutý žalovaným súd nesprávne posúdil ako úver bezúročný a bez poplatkov. Napadnutý rozsudok ďalej vychádza zo záveru súdu, kedy by výška odplaty za úver mala byť v rozpore s dobrými mravmi. Otázka výšky odplaty za požičanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere 1.3.2010 upravená osobitnými ustanoveniami (§ 53 ods. 6 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z.z.). Uvedené znamená, že ustanovenie § 39 OZ má v otázke výšky odplaty povahu lex generalis, kým jeho ustanovenie v § 53 ods. 6 a spomenuté ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. právnu povahu lex specialis. Vo všeobecnosti platí, že úprava lex generalis sa nemôže uplatniť, ak jestvuje úprava lex specialis, teda že osobitný predpis má prednosť pred všeobecným predpisom. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom ku dňu 1.3.2010, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Ak teda podľa právnej úpravy účinnej ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere išlo o spotrebiteľský úver, potom v zmysle vyššie uvedeného sa odplata a posudzovanie jej výšky riadilo zákonom o spotrebiteľských úveroch. V prípade úveru poskytnutého žalovaným na základe zmluvy o revolvingovom

úvere išlo o úver, ktorý spadá do vecnej pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na ktorý odkazuje vyššie citované ustanovenie Občianskeho zákonníka. Podľa § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. Podľa ustanovenia § 3 ods. 11 uvedeného zákona, ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením ods. 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa ods. 10, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý neplatnosti dovoľá. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru, výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa ods. 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona. Z vyššie uvedeného vyplýva, že výška odplaty za spotrebiteľské úvery v čase kedy bola uzavretá aj zmluva o revolvingovom úvere, bola výslovne upravená a regulovaná. Právna úprava teda stanovila maximálnu hranicu tejto odplaty, ako aj právne dôsledky jej nedodržania. Aplikácia právneho inštitútu dobrej mravy neprichádza do úvahy, keďže ustanovenie § 3 ods. 10 a 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch má povahu lex specialis k ustanoveniu OZ. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere bola 79,08 %. Je nesporné, že výška odplaty dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere neprevyšuje túto maximálnu odplatu, akú právna úprava relevantná v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere pripúšťala. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalobca uviedol, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe zmluvy je v súlade s platnou právnou úpravou a závery súdu sú nezákonnými. Postupu konajúceho súdu nie je možné rozumieť nielen s ohľadom na to, že súd nevychádzal z príslušnej právnej úpravy ale súd ponecháva nepovšimnuté tie zákonné ustanovenia, ktoré popierajú zákonnosť, vecnú správnosť a opodstatnenosť jeho postupu a samotného rozhodnutia vo veci. Zároveň nie je z napadnutého rozsudku zrejmé, prečo sa súd nezaoberal ustanovením § 53 ods. 6 OZ účinným ku dňu uzavretia zmluvy a príslušnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z.. Výška odplaty za úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere bola nižšia - 62,45 % ako maximálne povolená odplata, a teda v súlade s obmedzením vyplývajúcim zo zákona č. 258/2001 Z.z.. Je nesprávnym preto záver súdu, aby dohoda o odplate v zmluve o revolvingovom úvere bola neplatná, ak je táto dohoda v súlade s týmto ustanovením zákona, ktoré stanovuje maximálnu výšku danej odplaty. Zároveň vo veci nikto netvrdil a neuplatňoval námietku neplatnosti dojednaní o výške odplaty, hoci podľa § 3 ods. 11 zákona č. 258/2001 Z.z. by sa vyžadovala. Ďalej žalobca v odvolaní namietal aj výrok o náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Vynaložené trovy právneho zastúpenia považoval za neúčelné.

Vedľajší účastník a opatrovník žalovaných sa na odvolanie žalobcu nevyjadrili.

Odvolací súd prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacími námietkami v tom smere, že súd prvého stupňa sa uvedenými okolnosťami nezaoberal a v dôvodoch rozsudku nevyvetlil. Z tohto hľadiska odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, než v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvého stupňa bude znova vec posúdiť v zmysle námietok uvedených v odvolaní žalobcu s tým, že ak súd prvého stupňa tieto nebude akceptovať, je nutné v dôvodoch rozhodnutia toto riadne zdôvodniť, a uviesť z akého dôvodu sú námietky žalobcu právne nevýznamné pre posúdenie veci. Podľa § 224 ods. 3 O.s.p. súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.